

[Burgdorf]

ministeriet har støttet selskabet med midler til justering og nyoversættelse af Bibelen. Den sidste oversættelse blev afsluttet i 1931, og det er en given ting, at sproget har ændret sig ikke så lidt i disse 50 år, så en justering er aldeles nødvendig efter min opfattelse.

Jeg må påpege, at kirkeministeriet har vidst, at en sådan oversættelse var på trapperne, og jeg mener, at man i kirkeministeriet burde have kunnet disponere sådan, at der var penge til dette formål, men det har man altså ikke gjort.

Det er en kendsgerning, at bibel og kirke er afhængige af hinanden. Den ene kan ikke undvære den anden. Bibelens tale har altid været og skal altid være kirkens budskab og åndelige indhold. Bibel og forkyndelse kan ikke skilles ad i kirken. Man må så håbe, at ministeren kan finde de fornødne penge til denne vigtige opgave.

Der er jo et gammelt ord, der siger, at hvor der er en vilje, dér er også en vej. Jeg har været lidt i tvivl om, hvor meget ministeren havde viljen til det, men nu hører jeg, ministeren peger på tipsmidlerne i den forbindelse. Det synes jeg ikke er nogen god idé. Jeg ved godt, at penge lugter ikke, og at det ene formål kan være lige så godt som det andet, men jeg synes, det er for dårligt, fru minister, når kirkeministeriet skal til at spørge om tipsmidler til en så vigtig opgave som en bibeloversættelse. Det synes jeg ikke rigtig man kan være bekendt.

Med hensyn til de generelle retningslinjer for fremtidens kirkepolitik må jeg slå fast, at efter vores mening er der ingen brug for hverken reformer eller revolutioner inden for folkekirken. Folkekirken har altid været en stabiliserende faktor i vort samfund, og det bør den også være i fremtiden.

Når næsten alt vakler og går skævt i vort samfund i disse år, er det godt at konstatere, at kirken stadig urokkeligt står fast på grundvolden. Her har folk søgt hen i lykkelige stunder, her søger mennesker hjælp og trøst i tunge og vanskelige tider, og her går ingen forgæves, thi kirkens budskab, det gamle evangelium, taber ikke i værdi, og det devalueres ikke.

Når det er sagt, må det erkendes, at der stadig er meget inden for folkekirken som organisation, som trænger til at ændres og forbedres. Der bliver sagt om folkekirken, at den er alt for bred og alt for rummelig, og

det er den efter min mening så sandelig også. Der burde være plads for alle, der virkelig vil kirkens vel, men vi ser desværre oftere og oftere, at ministerielle udnævnelser har politisk baggrund. Herved mister kirken ofte positive kræfter, som kunne have været til uvurderlig gavn, og kirken får i det lange løb politisk slagside.

Der er nogle, der mener, at kirken i fremtiden vil blive politisk kampplads. Det håber jeg nu ikke. Disse politiske udnævnelser, som jeg ikke synes om, mener jeg bør afskaffes. Det får vi en debat om senere, forstår jeg, ved behandlingen af et lovforslag, og i dag er der stillet en dagsorden om det, så de ting bliver vel ordnet.

Selv om vi kan konstatere det glædelige, at over 90 pct. af den danske befolkning stadig står som medlemmer af folkekirken, slipper den ikke for angreb udefra. Der er dem, der mener, at kirken bør nedlægges, fordi den er en torn i øjet rent politisk.

Der er også partier – der er i hvert fald ét parti: fremskridtspartiet – her i tinget, der vil have folkekirken ændret til frikirke, fordi den efter deres mening koster for mange skatteyderkroner, og man påstår meget besnærende, at hvis kirken blev frikirke og medlemmerne skulle betale alt selv, så blev det hele mere ægte. Men det er jo en illusion.

Hvis vi tænkte os, at folkekirken blev nedlagt og der blev indført frikirkeordning, ville vi ikke bare få én frikirke, men efter kort tid ville vi have flere. Grunden er den, at når menigheden forlanger, at præsten skal prædike sådan og sådan, og han ikke gør det, så bliver han fyret, og så opretter han uvægerlig sin egen frimenighed. Det har vi set før.

Der er for mig ingen tvivl om, at vi inden ret længe, hvad enten vi vil det eller ej, skal svare på spørgsmålet: hvad vil vi med folkekirken? Og vort svar bliver skæbnesvangert.

Vil vi leve op til det ansvar, vi har fået ved at modtage en så kostelig arv, som folkekirken efter min opfattelse er? Eller vil vi i surhed over, at alt ikke er sådan, som vi nu synes det burde være, og måske af lyst til at eksperimentere forlade folkekirken, som vi kender den? Eller vil vi gå ind i kampen og arbejdet og sliddet for at gøre folkekirken endnu bedre, end den er i dag? Svaret er vort.

Skal kommende generationer have et værdifast grundlag at bygge deres hverdag på,